

TRETÍ DIEL SÉRIE OD KULTOVÉHO AUTORA

BRANDON
SANDERSON

KYTONICI
MEDZI HVIEZDAMI

KYTONICI

BRANDON SANDERSON

je autorom týchto kníh:

séria Pomstitelia

METALURG

PYRO

KATASTROFA

séria Medzi hviezdami

KADETI

PILOTI

KYTONICI

RITMATIK

séria Alcatraz

ALCATRAZ VERZUS DIABOLSKÍ KNIHOVNÍCI

ALCATRAZ VERZUS RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

ALCATRAZ VERZUS RYTIERI Z KRIŠTÁLIE

BRANDON
SANDERSON

KYTONICI
MEDZI HVIEZDAMI

Preložila Ivana Cingelová

slovar

Copyright © 2021 by Dragonsteel, LLC
Translation © Ivana Cingelová 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

ISBN 978-80-556-6572-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Brandon Sanderson: Skyward Series, Book 3 – Cytonic,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC, New York 2021,
preložila Ivana Cingelová.

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2024.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre Darci Rhoades Stone,
ktorá si vždy poradí s mojou vymyslenou
fyzikou lepšie,
ako by zrejme akýkoľvek fyzik mal.
Ďakujem za všetku pomoc s touto sériou!

Rozblesk

Osamelý
tieň

Skalopevnosť

ÚZEMIE ZVRCHOVANOSTI

Aréna

ÚZEMIE
LEBKOHŇATOV

ÚZEMIE
KANONÁDY

Druhé
zrúcaniny

ÚZEMIE
DELOSTRELCOV

Ožungľa

Základňa
Delostrelcov

Mäpa
nikde

(nie v skutočnej mierke)

Prvé zrúcaniny

PROLÓG

Uprostred miestnosti sa zjavila tmavá guľa.

Dorakiet. Naozaj som sa to chystala spraviť? Smrťoslímačica v mojej ruke nervózne zatrilkovala.

Sterilné biele steny, veľké polopriepustné zrkadlo a kovové stoly prezrádzali, že sme v nejakom vedeckom zariadení. Nachádzala som sa vo Hvezdárni, obrovskej vesmírnej stanici, kde sídlila regionálna vláda Zvrchovanosti. Ešte pred rokom som o nejakej Zvrchovanosti ani nepočula, a už vôbec som nechápala nuansy toho, akým spôsobom táto galaktická vláda spravuje stovky rozličných planét a druhov.

Úprimne, tým nuansám som nerozumela ani teraz. Nie som dievča, ktoré by si pomyslelo: „Táto situácia má nuansy.“ Skôr si pomyslím: „Ak sa to stále hýbe, nestrielala si dosť.“

Našťastie som sa práve nemusela zamýšľať nad žiadnymi nuansami. Zvrchovanosť čelila násilnému vojenskému prevratu. A nové vedenie ma nemalo veľmi v láske. Hlasy vojakov, ktorí prehľadávali zariadenie, aby ma našli, silneli.

Preto tá tmavá guľa. Moja jediná úniková cesta viedla cez portál do inej dimenzie. Volala som ju nikde.

„Spensa!“ vyhrkol M-Bot. „Moje myšlienky... sa zrýchľujú?“

V malom drone poletoval vedľa mňa. Vzdialene pripomínal škatuľu s krídlami a robotickými ramenami na bokoch. Vznášal sa vďaka dvom drobným levitačným prstencom – modrým kameňom, ktoré po zapnutí žiarili –, jeden mal pod každým krídlom.

„Uhm,“ zamrmlal, „to nevyzerá bezpečne.“

„Tieto portály používajú na ťaženie levitačného kameňa,“ vysvetlila som. „Takže musí existovať spôsob, ako sa stadiaľ vrátiť. Možno nás dokážem priviesť späť pomocou svojich schopností.“

Pokriky vonku sa blížili – nemali sme na výber. Nemohla som odtiaľto hyperskočiť, keďže stanicu chránil štít.

„Spensa!“ zvolal M-Bot. „Mám z toho nanajvýš neprijemný pocit!“

„Ja viem,“ odvetila som a prehodila si remeň pušky cez plece, aby som chytila dron za spodok podvozka. A potom – s M-Botom v jednej ruke a so Smrťoslímačicou v druhej – som sa dotkla tmavej gule a nechala sa vtiahnuť na druhú stranu večnosti.

O stotinu sekundy som sa ocitla na mieste, kde čas, vzdialenosť ani samotná hmota neexistovali. Bola som beztvárá, iba myseľ – či esencia – bez tela. Pripadala som si ako hviezdna loď v nekonečnej bezhviezdnej temnote, kde mi nič nezastiera výhľad. Krátko som tadiaľto prešla zakaždým, keď som hyperskočila pomocou kytonických schopností. Ten pocit som poznala, ale nikdy som si naň nezvykla. Ibaže... teraz ma desil o niečo menej ako kedysi.

Okamžite som sa myslou načiahla pred seba, hľadala Detritus – domov. Schopnosti, ktorými som oplývala, som chápala len v hrubých obrysoch. Nedokázala som vďaka nim zísť na mnoho miest, ale vedela som sa vrátiť na svoju planétu. Zvyčajne.

Tentoraz... Sústredila som sa na to zo všetkých síl... Dokázala by som to? Dokázala by som hyperskočiť na Detritus? Čiernota okolo mňa sa zdanlivo naťahovala a v diaľke som zbadala biele bodky. Jedna z nich bola... starká?

Ak by som sa s ňou spojila, možno by som sa k nej mohla pritiahnúť. Upriamila som sa na ňu ešte viac, ale narastal vo mne strach, že upútam pozornosť. Žili tu priepastníci. Len čo som si na nich spomenula, zachytila som ich prítomnosť v temnote. Boli všade naokolo, no zatiaľ neviditeľní.

Nateraz sa nezdalo, že by si ma všimli. Vlastne... sa sústredili na niečo iné.

Na bolesť. Hrôzu.

Čosi tu *trpelo*. Čosi známe.

Ten priepastník. Ten, ktorému som zabránila zničiť Hvezdáreň. Bol tu a bál sa. Keď som sa naňho zamerala, zjavil sa

v podobe bielej bodky, oveľa jasnejšej ako starkina. Všimol si ma.

Prosím... pomôž... mi...

Priepastníci nikdy nekomunikovali slovami, tak si iba moja myseľ vyložila dojmy a obrazy. Potreboval pomoc. Ostatní sa ho snažili zničiť.

Nepremýšľala som. Inštinktívne som vykrikla do nikde.

HEJ!

Okolo mňa sa zjavili stovky bielych bodiek. Oči. Cítila som, že ma sledujú, vnímajú. Priepastník, na ktorého sa sústredili doteraz, sa držal od nich bokom.

Pohľad na všetky tie oči ma ako vždy vydesil. No už som nebola ten istý človek. Rozprávala som sa s jedným z nich, *pochopila* ho. Presvedčila som ho, aby nezhltoľ obyvateľov Hvezdárne – ukázala som mu, že žijú.

Stačilo, aby som teraz spravila to isté. *Prosím*. Vyslala som k očiam myšlienky, ukazovala im pokojné porozumenie, nie strach: *Som priateľka. Som ako vy. Myslím. Cítim*.

Urobila som presne to, čo aj predtým. Oči sa nervózne zavrteli a zachveli. Pár z nich sa priblížilo a ja som cítila ich zvedavé pohľady. Nasledovala ich... oveľa silnejšia emócia. Prenikavá, neodbytná, všadeprítomná.

Nenávisť.

Priepastníci – netušila som, koľko ich je – prijali, že žijem. Moje kytonické schopnosti im umožnili pochopiť, že mám osobnosť. Nenávisť, čo cítili, sa zmenila na odpor. Hnev. Vedieť, že žijem, bolo ešte horšie. Znamenalo to, že tie tvory, ktoré prenikali do ich sveta – a neustále ich obťažovali –, vnímali svoju existenciu. Neboli sme len hmyz.

Boli sme votrelci.

Skúsila som to znova, tentoraz zúfalejšie. Zastavili ma. Ako by... videli, čo som spravila jednému z nich, a pripravili sa na odpor.

Oprela sa do mňa vlna príšerného hnevu. A začula som zdesený výkrik. Smrťoslamačica? Ten zvuk mi niečo premietol do mozgu, akési miesto.

Domov.

Priepastníci sa stiahli. Zdalo sa, že ich znervózňujem. Nečakali, že ma tu nájdu. Dostala som možnosť konať.

Vďaka Smrťoslímačici som cítila cestu. Mohla som sa vrátiť na Detritus. Mohla som ísť za starkou a... a za Jorgenom. Dorakiet, chýbal mi. Chcela som ho znova vidieť, znova sa s ním porozprávať. Potrebovala som sa vrátiť domov k priateľom a pomôcť im. Winzik sa zmocnil Zvrchovanosti, čo znamenalo, že vojna bude eskalovať.

Takmer som hyperskočila. No zaváhala som. Čosi ma tu držalo. Vnem, popolud.

Čo som? vyslal mi ten jeden priepastník prosebne. *Čo sme MY? Ja som Spensa Nightshadeová, odvetila som. Pilotka.*

To je všetko?

Kedysi to bolo všetko, na čom mi záležalo. Ale teraz... zisťovala som, že som niečo viac. Niečo desivé, niečo, čomu som celkom nerozumela.

Môžeš to zistiť, vyslal ku mne priepastník. Tu na tomto mieste. Voláme ho nikde. Vycítila si to, však?

Áno, bolo to tak. Nechcela som tu však ostať. Pokúsila som sa na túto možnosť nemyslieť. Musela som sa vrátiť domov.

Ale... potrebovali ma tam? Iba ďalšiu pilotku? Vtedy som niečo uvidela. Vlastné obavy? Možno to spôsobilo nikde. Sledovala som, ako sa vraciam k Hviezdnej letke, bojujem... a zlyhávam. Zlyhávam, keď sa priepastníci nakoniec vrátia, pretože bojová pilotka – nehľadiac na to, aká skúsená – ich poraziť nedokáže. Zlyhávam, keď sa Zvrchovanosť chopí moci svojich kytonikov a hyperskočí k nám s celými flotilami. Najhoršie na tom bolo, že vo Zvrchovanosti dokázali kytonikmi ako ja manipulovať a využívať slabiny v našej moci.

Urobili to otcovi. Obrátili ho proti vlastnej letke. Poslali ho na smrť.

Bola som pilotka, áno. Piloti nám však nestačili.

O všetkom sme vedeli tak málo. Nerozumeli sme, čo sú priepastníci zač. Ako sme sa mohli nádejať, že proti nim dokážeme bojovať? Nerozumeli sme ani kytonike, až donedávna sme ju

pokladali za „poškodenie“. Ako môžem čeliť protivníkom ako Brade, ktorí so svojimi schopnosťami narábajú tak skúsene, ak utečiem pred tým, kým som?

Domov ma volal a ja som si túžobne želala vrátiť sa. Ale doma ma nečakali odpovede.

Ukážeš mi to? požiadala som priepastníka. *Čo som?*

*Možno. Ani neviem, čo som ja. Existuje miesto, kde to môže-
me zistiť, miesto v nikde. Miesto... nášho... zrodu...*

V nikde neexistujú miesta, podotkla som.

V srdci nie. Ale okraje sú osídlené.

Chápala som, ako to myslí – priepastník hovoril o oblas-
tiach, kde sa ťažil levitačný kameň. Ďalšia záhada, ktorú som
nikdy celkom nepochopila. Ak bolo nikde beztvárá prázdno-
ta, ako ho tam ťažili?

Áno, na okrajoch sa nachádzali skutočné miesta. Miesta dô-
ležité pre kytonikov. Dôležité pre mňa. Priepastník mi ukázal,
kde sa nachádza jedno z nich.

Zmietala som sa medzi dvomi protichodnými túžbami. Ísť do-
mov, objasť Jorgena, zasmiať sa s kamarátmi. A na druhej strane
vhupnúť do niečoho desivého. Neznámeho. Rovnako desivého
a neznámeho ako moja duša.

Ak tam pôjdeš, pokračoval priepastník, *návrat bude ťažký.
Veľmi ťažký. A môžeš sa stratiť...*

Cítila som, ako sa Smrťoslímačicina myseľ chveje. Znova sa
začali zjavovať priepastníci a otvárajúce sa oči – páľčivé a ne-
návistné biele dierky v realite. *Nechceli,* aby som šla na miesto,
kam ma posielal ten priepastník.

Nakoniec rozhodlo práve to. *Prepáč, Jorgen,* vyslala som,
dúfajúc, že tie slová aspoň zacítia. Musela som si vybrať cestu
k odpovediam, pretože v tej chvíli som si bola absolútne istá,
že je to jediný spôsob, ako zachrániť svojich milovaných.

Choď domov, prikázala som Smrťoslímačici. *Ja sa nejako vrá-
tim neskôr.* Chopila som sa miesta, ktoré mi ukázal priepastník.

Ďakujem ti, vyslal priepastník. Cítila som jeho úprimnú úľa-
vu. *Vydaj sa po... Ceste starších... a pamätaj na to... aby si sa
nestratila...*

Počkať! vyslala som mu. Cesta starších?

Priepastník sa však stiahol a ja som vnímala, ako sa ostatní pripravujú na útok. A tak som naposledy postrčila Smrťoslímačicu smerom domov, použila svoje schopnosti a vrhla sa do neznáma.

PRVÁ ČASŤ

1

Vypadla som zo steny.

Normálne som sa vynorila priamo z kameňa. Prekoprcala som sa na zem zamotaná sama do seba. M-Bot v schránke čistiaceho drona so zavrčaním dopadol vedľa mňa, ale po Smrťoslímačici nebolo ani stopy.

Vyštverala som sa na nohy, zorientovala sa a zistila, že som... v džungli? Myslím tým v skutočnej džungli. Videla som ich na fotkách zo Starej Zeme a okolie vyzeralo podobne. Obrovitánske stromy obrastené machom. Konáre poohýbané ako zlomené ruky, pokrútené a obvešané hrubými popínavými rastlinami, čo pripomínali káble. Voňalo to tu ako pri chaluhových nádržiac, ibaže... hlinitejšie? Zemitejšie?

Dorakiet. Naozaj som sa ocitla v džungli – v takej ako zo starkiných príbehov o Tarzanovi z rodu opíc. Žijú tu aj opice? Vždy som si rada predstavovala, že by som sa stala ich kráľovnou.

M-Bot vzlietol a poobzeral sa naokolo. Za nami sa týčila stena, z ktorej sme vypadli. Plochý, samostatne stojaci kameň, monolit. Bol obrastený popínavými rastlinami a burinou, pokrývali ho známe rytiny. Podobné som videla na stenách v tuneloch na Detrituse.

Vďaka vnemom od priepastníka som vedela, že som v nikde. Z nevysvetliteľných dôvodov mi to pripadalo správne. Nejak som sa tu musela dopátrať k odpovediam – čo mi zrazu prišlo oveľa ťažšie ako pred chvíľou. A... dorakiet, Zvrchovanosti som unikla len o vlások. Prečo som si namýšľala, že dokážem odhaliť pravdu o priepastníkoch, jednej z najväčších kozmických záhad vo vesmíre?

Nielen o priepastníkoch, pomyslela som si. *Aj o sebe*. Pretože vo chvíľach, keď som sa dotkla nikde a bytostí prebývajúcich v ňom, som cítila niečo desivé. Cítila som *spriaznenosť*.

Zhlboka som sa nadýchla. V prvom rade som potrebovala zistiť, čo všetko mám k dispozícii. M-Bot vyzeral v poriadku a stále som držala ukradnutú energetickú pušku. Cítila som sa s ňou oveľa bezpečnejšie. Mala som oblečené to, v čom som ušla: štandardnú pilotskú kombinézu Zvrchovanosti, letecký kabát a vojenské topánky. M-Bot sa v schránke z drona vznášal zarovno s mojou hlavou a šklbal robotickými ramenami.

„Džungľa?“ spýtal sa ma. Čas, ktorý som strávila komunikáciou s priepastníkom, preňho ubehol v okamihu. „Ehm, Spensa, prečo sme v džungli?“

„Nie som si istá,“ odvetila som. Poobzerala som sa, či neuvidím nejakú stopu po Smrťoslímačici. Aj ona bola kytonička ako ja – práve slimáky umožňovali lodiam hyperskákať – a dúfala som, že ma poslúchla a skočila do bezpečia na Detrituse.

Pre istotu som ju skúsila nájsť kytonickými zmyslami. Dokázala by som odtiaľto skočiť domov? Siahla som ďalej k...

Ničomu? Stále som mala svoje schopnosti, ale necítila som ani Detritus, ani priepastnícke bludisko, ani Hvezdáreň. Žiadne z miest, kam som inokedy dokázala skočiť. Bolo to strašidelné. Akoby... som sa zobudila uprostred noci, zapla svetlá a zistila, že som v nekonečnej čiernote.

Áno, *rozhodne* som bola v nikde.

„Keď sme vošli do tej čiernej gule, cítila som priepastníkov,“ vysvetlila som M-Botovi. „A... rozprávala som sa s jedným z nich. S tým, ktorého sme stretli. Povedal mi, aby som sa vydala po Ceste starších.“ Priložila som prsty k stene za nami. „Myslím... že toto sú dvere.“

„Kamenná stena?“ zapochyboval M-Bot. „Portál, do ktorého sme vošli, bol guľatý.“

„Áno,“ prisvedčila som a pozrela pomedzi stromy na oblohu. Z nejakého dôvodu bola ružovkastá.

„Možno sme prešli cez nikde a vyšli na inej planéte?“ prehodil M-Bot.

„Nie, *sme* v nikde. Akokoľvek čudne to znie.“ Skúmavo som podupala po jemnej zemine. Vzduch bol vlhký ako pri kúpeľi, ale džungľa pôsobila príliš ticho. Nemali sa podobné miesta hemžiť živými tvormi?

Sprava odo mňa k nám paralelne so zemou prenikali lúče svetla. Číže tu... zapadalo slnko? Vždy som túžila vidieť západ slnka. V príbehoch to znelo dramaticky. Džungľa však bola taká hustá, že som videla len smer, skadiaľ svetlo prichádza, nie jeho zdroj.

„Musíme sa oboznámiť s prostredím,“ vyhlásila som. „Založiť si základný tábor, preskúmať okolie, zorientovať sa.“

M-Bot priletel ku mne, akoby ma vôbec nepočul.

„M-Bot?“

„Spensa, ja... sa hnevám!“

„Ja tiež,“ odvetila som, zaťala som päst a udrela ňou do dlane druhej ruky. „Nemôžem uveriť, že ma Brade zradila. Ale...“

„Hnevám sa *na teba*,“ prerušil ma M-Bot s mávnutím robotického ramena. „Prirodzene, že necítim *skutočný* hnev. Je to iba syntetická simulácia emócie, ktorú vygenerovali moje procesory, aby som ľuďom poskytol realistické vyobrazenie... vyobrazenie... Agh!“

Odsunula som obavy bokom a sústredila som sa na tón jeho hlasu. Keď som ho prvý raz našla v malom drone, hovoril pomaly a splietal slová, akoby bol nadopovaný silnými liekmi proti bolesti. Teraz sa však vyjadroval jasne a pohotovo, viac ako svoje staré ja.

Lietal predomnou z miesta na miesto, akoby sa nepokojne prechádzal. „Je mi jedno, či sú moje emócie falošné. Je mi jedno, či ich generujú programy. *Hnevám sa*, Spensa! Nechala si ma vo Hvezdárni!“

„Musela som,“ bránila som sa. „Musela som pomôcť Detritusu!“

„Rozobrali mi loď!“ zvolal a vyrazil opačným smerom. Potom stuhol na mieste. „Moja loď... moje telo... Je preč...“ Spustil sa takmer k zemi.

„Ehm, M-Bot?“ prihovorila som sa mu a pristúpila bližšie. „Mrzí ma to. Naozaj. No nemohli by sme sa o tom porozprávať neskôr?“

Bola som si pomerne istá, že v podobných džungliach číha mnoho nebezpečných zverov. Minimálne v starkiných príbehoch na ľudí v džungli vždy niečo zaútočilo. Dávalo to zmysel: za tienistými kmeňmi a zradným papradím mohlo striehnuť čokoľvek. Spomenula som si na úžas, keď som prvý raz vyšla z jaskýň a zbadala oblohu. Mala som pred sebou toľko rôznych miest, kam som sa mohla pozrieť, toľko otvorených priestranstiev.

Tu som sa cítila ešte nervóznejšie. Niečo sa na mňa mohlo odkiaľkoľvek vrhnúť. Načiahla som sa k M-Botovmu dronu, ktorý sa stále vznášal pri zemi. „Mali by sme zmapovať oblasť,“ navrhla som, „najst jaskyňu alebo iný úkryt. Máš na tom drone nejaké senzory? Zachytávaš stopy po civilizácii, napríklad rádiové vysielanie? Myslím, že tu niekde majú kameňolomy.“

Keď neodpovedal, klakla som si k nemu. „M-Bot?“

„Hnevám sa,“ zavrčal.

„Pozri...“

„Nezáleží ti na tom. Nikdy ti na mne nezáležalo! Opustila si ma!“

„Vrátila som sa,“ podotkla som. „Opustila som ťa, pretože som musela! Sme vojaci. Občas *musíme* urobiť ťažké rozhodnutia!“

„Ty si vojačka, Spensa!“ vykrikol a vzniesol sa do vzduchu. „Ja som prieskumná umelá inteligencia navrhnutá na hľadanie húb! Prečo so sebou stále nechávam zametať? Nechcel som ani vstúpiť do tej gule a ty si ma tam zatiahla! Ááá!“

Dorakiet. Dron mal prekvapivo silné reproduktory. V diaľke sa ozval rev, akoby na jeho krik niečo odpovedalo. Lesom sa rozľahla zlovestná ozvena.

„M-Bot,“ oslovila som ho nežne. „Chápem to. Aj ja by som sa na tvojom mieste trochu hnevala. Poďme...“

Ešte než som stihla dopovedať, odletel s tichým vzlykaním do džungle.

Zanadávala som a pokúsila sa ho sledovať, ale on vedel lie-
tať, zatiaľ čo ja som sa musela predierať kríkmi. Preliezla som
cez spadnutý kmeň stromu, no na druhej strane som musela
bojovať so spleťou popínavých rastlín a papradia. Potom som
sa o niečo potkla a zletela som na zem.

Keď sa mi konečne podarilo zorientovať, uvedomila som si,
že netuším, kam šiel. Vlastne... skadiaľ som prišla *ja*? Prelie-
zala som cez tamten kmeň? Nie... tadiaľ som šla ešte pred tými
rastlinami. Takže...

Zastonala som, zosunula sa so zbraňou v lone medzi obrov-
ské korene a vzdychla som si. Nuž, moja výprava sa začala
v typickom spensovskom štýle: všetci na mňa boli naštvaní.
Uvedomila som si, že si potrebujem vydýchnuť. M-Bot nebol
jediný, kým zmietali silné emócie.

Utešovala som priepastníka, poletovala som vo vesmíre, pre-
svedčená, že umriem, zobudila som sa v nemocnici, ušla som
pred komandom, ktoré ma chcelo zabiť. Potom som sa impul-
zívne rozhodla prísť sem a bála som sa, že som urobila chybu.

Možno som sa mala vrátiť domov a poslať sem po odpovede
niekoho *iného*. Niekoho bystrého ako Rys. Alebo niekoho opa-
trného ako Kimmalyn. Práve teraz som si pripadala stratená. Ne-
vedela som, aký osud postretol Cuna, a bála som sa o priateľov.

Bola som sama, izolovaná, stratená. A akoby to nestačilo, môj
jediný spoločník – ten z nás, ktorý mal byť emočne stabilný,
pretože tak bol *naprogramovaný* – práve vybuchol a odišiel.

Cítili sa niekedy podobne aj hrdinky zo starkiných príbe-
hov? Kiežby som vedela, ako by si s toľkými pocitmi pora-
dila Chutulun z Mongolska alebo Calamity Jane z Divokého
západu.

Netuším, ako dlho som tam sedela. No počas toho som si
stihla všimnúť, že nech je zdroj miestneho svetla čokoľvek, ne-
hýbe sa. Radšej som sa sústredila na to, a nie na silnejúci strach
o Jorgena a kamarátov.

Rozhodla som sa. Keď už som tu, potrebujem zistiť, čo sa
dá, a potom nájsť cestu domov. „M-Bot?“ chrapľavo som sa
prihovorila stromom. „Ak ma počuješ, mohol by si sa vrátiť,

prosím? Sľubujem, že sa ti ospravedlním – dokonca ti dovo-
lím vynadať mi.“

Žiadna odpoveď. Iba tichý šuchot listov. Prinútila som sa
teda zistiť, čo všetko mám k dispozícii. Aj keď to nebolo nič
prevratné, chcela som dostať situáciu aspoň trochu pod kon-
trolu. Naučil ma to Cobb.

Dorakiet. Cobbovi som povedala, že Cuna a ich frakcia si
želajú uzavrieť mier. Winzik a Brade by to mohli využiť, aby
s nimi Cobb rokoval, a podraziť ho.

Nie, prikázala som si. Sústreď sa na to, čo máš k dispozícii.

Pohľad mi padol na pušku. Pri úteku som z nej takmer ne-
strieľala, čo znamenalo, že mám k dispozícii energetický zdroj –
a zhruba päťsto výstrelov, v závislosti od toho, či použijem
standardné alebo zosilnené náboje.

Kombinéza, žiaľ, nebola vybavená opaskom so zdravotníc-
kymi potrebami ani pilotským núdzovým balíčkom. Mala som
brošňu s prekladačom, pomocou ktorej som sa vo Hvezdárni
dorozumievala s mimozemšťanmi. Prehľadala som vrecká ka-
báta, či som si tam náhodou nestrčila nôž alebo niečo podob-
né. No vytiahla som len za hrst' svietiaceho piesku.

Svietiaceho. Piesku.

Bol strieborný, akoby pochádzal z rozomletého trupu hviezd-
nej stíhačky, a ligotavý. Pohľad naň ma tak vyviedol z miery, až
som tam len sedela a zízala, ako sa mi presýpa pomedzi prsty.

Svätci. Čo to je? Zovrela som ho v ruke a vrátila späť do vrec-
ka, kde som zacítila ešte čosi iné. Akúsi hrudku. Siahla som
hlbšie a vytiahla otcov pilotský odznak. Ten, ktorý som od jeho
smrti skrývala. Ibaže som *vedela*, že som ho pri prechode cez
portál nemala. Nemala som ho so sebou dokonca ani vo Hvez-
dárni. Nechala som ho v izbe na Detrituse. Ako to, že sa zrazu
ocitol v mojom vrecku v kope strieborného piesku?

Jeho zjavenie ma znepokojilo, preto som ho odložila. Vo
vreckách som už nič nenašla, ale uvedomila som si, že mám
k dispozícii ešte niečo: kytonickú moc. Vedela som, že nemô-
žem hyperskočiť domov, dokonca som tú cestu vôbec necítila.
No ovládala som aj iné schopnosti: prvá, ktorá sa u mňa pre-